

ges i afmålte mængder, samt salg af elektricitet (artikel 1, stk. 2, litra b).

Efter direktivet er det som udgangspunkt ikke afgørende, om der er tale om køb af nye eller brugte genstande. Direktivet finder endvidere anvendelse, uanset om salgsgenstanden efter sin art har en kort holdbarhed, eller om der er tale om et varigt forbrugsgode.

Medlemsstaterne kan dog fastsætte, at reglerne ikke omfatter brugte genstande, som sælges på en offentlig auktion, hvor forbrugerne har mulighed for selv at være til stede under auktionen (artikel 1, stk. 3).

Aftaler om levering af varer, der først skal tilvirkes, anses som aftaler om køb af forbrugsvarer (artikel 1, stk. 4).

Hovedindholdet i direktivet er som nævnt regler om mangler i forbruger køb.

Efter direktivet skal det fastsættes, at sælgeren har pligt til at levere forbrugeren en vare, der er i overensstemmelse med købsaftalen. Varen skal således være kontraktmæssig (artikel 2, stk. 1).

Kravet om kontraktmæssighed suppleres af en forudningsregel, hvorefter varen formodes at være i overensstemmelse med købsaftalen, hvis den lever op til visse nærmere angivne krav (artikel 2, stk. 2).

Varen formodes at være kontraktmæssig, hvis den

- er i overensstemmelse med sælgerens beskrivelse af den og har den beskaffenhed, der svarer til en vareprøve eller model, som sælgeren har forelagt forbrugeren

- er egnet til et særligt formål, som forbrugeren ønsker, den skal anvendes til, når han har gjort sælgeren bekendt hermed på tidspunktet for aftalens indgåelse, og sælgeren har accepteret dette

- er egnet til det formål, som varer af samme type sædvanligvis anvendes til

- har den beskaffenhed og brugbarhed, der er sædvanlig for varer af samme type, og som forbrugeren med rimelighed kan forvente under hensyntagen til varens art og i givet fald de oplysninger om varens konkrete egenskaber, der er afgivet offentligt om varen af sælgeren, producenten eller dennes repræsentant, navnlig i reklamer eller gennem mærkning.

I præambelens pkt. 8 anføres, at elementerne i forudningsreglen er kumulative. Hvis et af elementerne er åbenlyst uanvendeligt i en given situation, finder de øvrige elementer stadig anvendelse.

Der er ikke tale om manglende kontraktmæssighed i direktivets forstand, hvis forbrugeren på det tidspunkt, aftalen blev indgået, havde kendskab til eller ikke med rimelighed kunne være ukendt med den

manglende overensstemmelse, eller hvis den manglende overensstemmelse skyldes materialer leveret af forbrugeren (artikel 2, stk. 3).

I vurderingen af spørgsmålet om kontraktmæssighed indgår som nævnt, om varen har den beskaffenhed og brugbarhed, forbrugeren med rimelighed kan forvente, bl.a. under hensyn til eventuelle oplysninger om varens konkrete egenskaber, der er afgivet offentligt af sælgeren, producenten eller dennes repræsentant. Efter artikel 2, stk. 4, skal sælgeren imidlertid ikke være bundet af sådanne oplysninger, hvis sælgeren godtgør, at

- han ikke havde kendskab til eller ikke med rimelighed kunne have haft kendskab til den pågældende oplysning
- den fejlagtige oplysning var rettet ved indgåelsen af købsaftalen
- den fejlagtige oplysning ikke kan antages at have haft betydning for forbrugeren beslutning om at købe varen.

Manglende kontraktmæssighed, der skyldes forkert installation af varen, sidestilles med varens manglende kontraktmæssighed, når installationen er foretaget af sælgeren eller på dennes vegne. Tilsvarende gælder, hvis forbrugeren selv har installeret en vare, der er beregnet hertil, og den ukorrekte installation skyldes en fejl i installationsvejledningen (artikel 2, stk. 5).

Sælgeren skal over for forbrugeren være ansvarlig for, at varen er kontraktmæssig ved leveringen (artikel 3, stk. 1).

Er dette ikke tilfældet, skal forbrugeren have ret til at få forbrugsvareren bragt i overensstemmelse med købsaftalen ved gratis afhjælpning eller omlevering eller til et passende afslag i prisen, eller til at hæve købet med hensyn til de leverede varer (artikel 3, stk. 2, sammenholdt med artikel 1, stk. 2, litra f).

Forbrugeren har i første omgang krav på, at sælgeren uden vederlag enten afhjælper manglen eller foretager omlevering. Forbrugeren har valgfrihed mellem disse mangelsbeføjelser, medmindre den valgte beføjelse er umulig eller uforholdsmæssig for sælgeren (artikel 3, stk. 3-4).

Et krav om afhjælpning eller omlevering betragtes som uforholdsmæssigt, hvis der herved påføres sælgeren omkostninger, der i forhold til omkostningerne ved den alternative beføjelse er urimelige. Ved vurderingen af, om omkostningerne ved en given beføjelse sammenlignet med den alternative beføjelse er urimelige, skal der tages hensyn til værdien af varen, hvis den havde været kontraktmæssig, manglens betydning, og om den alternative beføjelse vil kunne gennemføres uden væsentlig ulempe for forbrugeren.